

Les fronteres que compten

Malgrat i que en certs moments de la nostra vida ens hagi pogut semblar el contrari, sobre tot en aquelles discussions — més sentimentals, per part nostra, que científiques, de l'hivern passat a l'Ateneu, — no hem estat mai partidaris de les fronteres que sovint senyalen els Estats a llur albir, en virtut d'un conveni o de qualsevol altra cosa que prescindeixi de la vertadera personalitat dels pobles.

Amb la guerra europea, el mapa d'Europa sofrí una considerable transformació, transformació que encara avui és motiu d'inquietud en algunes potències, majorment a Itàlia. Mentre una sèrie de pobles com Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia i Romania, — per anomenar els que abans de la guerra formaven, amb la petita Hongria d'avui, el gran imperi Austro-Hongarès, feien surar de sota la capa superficial d'un Estat la seva personalitat i dibuixaven en el mapa, amb colors ètnics i racials ben definits, la seva figura geogràfica, d'altres pobles lliures com Goritzca, Gradisca i Istria — per assenyalar els que Itàlia va anexionar-se, queien sota el jou dominador d'un Estat amb el qual mai no podran sentir-se identificats, puix que cada un té la seva manera pròpia de pensar i de sentir. En aquests pobles les fronteres quedaven eixamplades fins els límits de l'Estat opressor. Les fronteres que senyalen l'esperit hi seran, però, sempre latents.

Podríem citar-ne una sèrie més de pobles que han perdut la llibertat, i d'altres que l'han obtinguda mercès a la guerra gran; però altre dia ja tindrem ocasió de parlar-ne. Per remarcar avui el fet que ens ha suggerit aquest comentari, l'exemple és suficient.

Hem dit en començar que no som partidaris de les fronteres, diguem-ne de formulismes, que creen els homes a llur voluntat, sempre que es prescindeixi de la personalitat inviolable dels pobles. Hem considerat sempre un atemptat a la llibertat governar un poble amb les normes d'un altre completament diferent: de llengua, de cultura i de raça.

Per nosaltres, les úniques fronteres que compten són aquelles que els governs, malgrat tot, mai no podran esborrar, estrènyer ni eixamplar la ratlla que forma l'esperit d'un poble.

Aquests dies, en atravesar la ratlla divisòria de Catalunya en direcció a l'Aragó, hem pogut constatar la diferència que hi ha en tots els aspectes entre Botea i Afaella, últim i primer poble de Catalunya i Aragó respectivament, i una vegada més ens hem afermat en el que acabem d'exposar.

Naturalment que això comportaria el desmembrament de molts estats; però

aquest desmembrament s'imposa cada dia amb una força irresistible; sinó, esguardem Europa.

Els pobles es defineixen per si sols, i quan un estat vol ofegar dintre el seu sí l'esperit d'un poble, cau el risc de sofrir la vicissitud que han corregut algunes nacions centralitzadores d'Europa i que tard o d'hora han de córrer totes,

quan el poble que tenen subjugat recobra plenament la seva consciència. Per això repetim que no compten, per a nosaltres, les fronteres polítiques; les que compten són les que senyala, sense tortuositats ni concessions, l'esperit d'un poble.

DOMÈNEC COLOMER

Casp, 7 juliol.

Celebrem l'alliberament de VENTURA GASSOL Des d'aquestes planes rebí la més cordial benvinguda

Dessobre sindicalisme

El sindicalisme espanyol, en son període d'activitat externa (ja que l'interna jamai no ha decaigut) portà a terme, fa alguns anys, moviments d'una grandiositat ben remarcable; però també és cert que eixos moviments tingueren un caire ben dissemblant, tant pel seu caràcter com per la seva naturalesa. En aquell període no passava una sola setmana que ací o allà no es plantegés quiscun conflicte, en sa major part de caràcter econòmic; en un tres i no res esclatava una vaga, quan hom menys ho esperava, i totes eren portades amb un aferriçament desacostumat.

Els organismes sindicals es vegeren envoltats en aquell torbellí de reivindicacions econòmiques, malgrat els esforços dels militants més clarividents que intentaven plantejar en el sí dels sindicats la realització dels grans problemes de futures reivindicacions socials.

Entaulada la lluita en el terreny econòmic, l'organització es vegé tancada en un cercle de ferro, ja que a mida que es valorava la mà d'obra en el producte manufacturat, augmentava el preu de les subsistències, dels lloguers i de totes les necessitats de la vida i així aquest cercle estrenyia constantment l'obrer, que per a atendre les necessitats

de la vida restava en lluita perpètua per a conquerir una nivellació en el seu migra pressupost domèstic.

Indubtablement, aital estat d'agitació produí un sentiment de solidaritat entre tots els treballadors, com jamai no s'havia pogut veure, sentiment que espontàniament sorgia i que al no poder-se encarrilar, degenerà en una lluita brutal, constantment repetida, que avui encara en resten rancúnies i odís.

De les energies gastades en les lluites de reivindicacions econòmiques, hi havia qui en deia l'entrenament revolucionari; però de ben poc serví aital entrenament. El proletariat, preocupat pel millorament parcial, oblidà que fins que desapareixi la propietat individual, la situació econòmica de l'obrer canviarà ben poc, i en tant existeixin privilegis, la seva llibertat serà un mite.

En les passades lluites sindicals, potser més que manca de clarividència per a afrontar problemes tan capitals, fou la causa del seu poc profit el curt temps d'actuació, ja que la repressió crudel i inhumana podà el luxuriós ramatge del frondós arbre sindical.

Ara s'albiren nous horitzons; els quadros sindicals van nodrint-se amb nova saba d'una joventut freturosa de conquerir el que ens fou arrebatat impunement. Procurem, en aquest nou període, infiltrar en nostre esperit que el sindicalisme, a més de la defensa de nostre pa de cada dia, té una finalitat altament humana: la transformació de la societat. Les organitzacions obreres que persegueixen aital objectiu, primer han de transformar els homes per mitjà de l'instrucció, capacitant-los per una vida més lliure i més humana.

S'ha gasiat endebades el mot revolució; s'ha cregut que el conflicte diari entrena l'obrer per a la revolució; però una revolució sense que abans no s'hagin revolucionat els cervells, no solucionarà cap problema. Si per quiscuna circumstància es produís (per fam, desesperació o descontent) i trobés el poble obrer ignorant del que desitja, seria un moviment epilèptic de resultats ben poc emancipadors, amb el perill de que qualsevolga polític habilitós l'aprofités, erigint-se en dictador.

AMIC

**SABATERIA
ROMAÑO**

**Especialitat en
Calçat a mida**

Miquel Ventura

GRANOLLERS

Plaça Constitució, 30